

РЕШЕНИЕ

№ 57

гр. Габрово , 09.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на двадесет и шести март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диян Д. Атанасов

при участието на секретаря Елисавета Б. Илиева
като разгледа докладваното от Диян Д. Атанасов Гражданско дело №
20214210100233 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано въз основа на искова молба от Х. М. М., чрез пълномощника адвокат Д.Й., против "Валентин Ангелов Консулт-2008" ЕООД гр. Габрово.

Предявен е иск по трудов спор за заплащане на трудови възнаграждения по трудов договор, с правно основание чл. 128 т. 2 от КТ във вр. с чл. 86 ал. 1 от ЗЗД.

Ищецът твърди, че за периода от 22.05.2019 г. до 31.05.2020 г. е полагал труд при условията на чл. 114 от КТ при ответното дружество, на длъжност на длъжността „общ работник“. Отработените от него часове в месеца са от 36 до 40 часа месечно. Ищецът е подписал трудов договор с ответника, но работодателят не му предоставил копие от него. Страните са уговорили плащането на трудовото възнаграждение да се извършва в брой и след представяне на разплащателни ведомости.

Работодателят не е изплатил на ищеца полагащото му се трудово възнаграждение за отработените часове. На ищеца не е са предоставяни ведомости за заплата и той не е подписвал такива. След многократни, но неизпълнени обещания, че ще му бъде изплатено възнаграждението, ищецът решил да прекрати трудовия си договор при ответното дружество, без да получи плащане за положения труд.

Ищецът има парично вземане срещу ответното дружество в общ размер на 1374,44 лв., представляващ нетния размер на неплатеното му трудово възнаграждение

за периода от месец юни 2019 г. - месец март 2020 г. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати тази сума, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

В с.з. ищецът се явява лично и с адв. Й.. Изменя размера на предявения иск, като намалява размера на претенцията си до сумата 1 115,48 лева, дължима за заявления с исковата молба период 01.06.2019 г. - 31.03.2020 г. От негово име процесуалният му представител излага съображения за уважаването на предявения иск в посочения размер, вкл. в писмена защита. Моли да му бъде присъдено адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ по реда на чл. 38 ал. 1 т. 2 от ЗА.

В законоустановения срок ответникът е представил писмен отговор, чрез пълномощника си адвокат Н.С.. В него заема следното становище:

Предявеният иск е недопустим, неоснователен и недоказан, като оспорва изцяло същия, както по основание, така и по размер. Доколкото му е известно, ищецът лично не претендира посочените в нея суми, понеже в разговор с управителя на ответника е заявил, че няма никакви претенции към дружеството. Ответникът твърди, че през годините ищецът е получил абсолютно всичко, което му се е следвало по съществуващото между тях трудово правоотношение срещу подпис във ведомости за работни заплати /ВРЗ/. За съжаление оригиналите на ВРЗ не са в ответника, по причина на това, че същите не са му били предадени от лицето, което е водело счетоводството му през процесния период, а това е г-жа М.Г.. При това положение за ответника от процесуална гледна точка, е проблем да докаже истинността на своите твърдения, но така или иначе същият е категоричен, че е изплатил абсолютно всичко, което е дължал на ищеца.

Ответникът не оспорва и изрично признава за верни и меродавни данните, които се съдържат в представените по делото справки от НАП и в частност признава, че през периода м. 06.2019 - м. 03.2020 година ищецът е работил при него по трудов договор и е престира труд 2 часа дневно през всеки работен ден. Тъй като с ищеца го свързва дългогодишна дружба, а същият много добре знае, че изнесеното в отговора е самата истина, то ответникът му предлага да направи отказ от претенциите си към ответното дружество, срещу което дружеството ще се откаже от претенциите си към него за разноси по делото.

В с. з. ответникът се представява от пълномощника му адвокат Н.С., който моли съда да отхвърли предявеният иск и излага съображения за това в писмена защита.

Съдът, като прецени изявленията на страните и събраните по делото доказателства

поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно между страните по делото, че през периода от 01.06.2019 г. до 31.03.2020 г. ищецът е работил при ответника по трудов договор при условията на чл. 114 от КТ, на длъжност "общ работник", като това обстоятелство се установява по безспорен начин и от приетите като писмени доказателства справки от ТД на НАП - В. Търново, съдържащи данни и за положените от ищеца отработени часове в съответните месеци.

От заключението на изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза, поддържана в с.з. от вещото лице Д.К., се установява следното:

За периода 01.06.2019 г. - 31.12.2019 г. нетният размер на трудового възнаграждение на ищеца е в размер на 108,64 лева месечно. В този период той е работил всеки работен ден от месеците с работно време - 2 часа. За периода 01.01.2020 г. - 31.03.2020 г. нетният размер на трудовото възнаграждение на ищеца е в размер на 118,33 лева месечно, като в него ищецът е работил 5 работни дни в месеците, с работно време - 8 часа. За месец март 2020 г. няма вписан брой отработени дни, съответно няма начислена работна заплата.

В обобщение, установява се, че за положения труд в периода 01.06.2019 г. - 31.03.2020 г. дължимото нетно трудово възнаграждение на ищеца е в размер на 997,15 лв., като в тази сума не се включва м. март 2020 г., за който няма начислена работна заплата.

Заключението на вещото лице не е оспорено от страните и съдът приема същото за обективно и вярно, тъй като съответства на писмените доказателства по делото, а именно - основава се на представените с исковата молба и неоспорени справки за осигуряването на ищеца, изд. от НАП.

По силата на чл. 128 т. 2 от КТ работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Касае се за основно задължение на работодателя като насрещна престация срещу положения труд от работника или служителя, който е възмезден (чл. 242 КТ). Трудовото възнаграждение следва да се плаща от работодателя всеки месец, доколкото между страните не е уговорено друго (чл. 270, ал. 2 КТ). По силата на чл. 270, ал. 3 КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка, или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да бъде преведено и на влог в посочената от него банка. В

тежест на работодателя-ответник е да докаже, че е извършил плащане на дължимото трудовото възнаграждение на ищеца за процесния период, но от негова страна не са представени доказателства за това. Същият твърди, че изплащането на трудовите възнаграждения на ищеца е отразено във ведомости за работни заплати /разплащателни ведомости/, които, както и трудовото досие на ищеца, не се съхраняват от работодателя, а се намират в трето лице.

Съдът взема предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 128б от КТ, задължение на работодателя е да води и съхранява трудовото досие на всеки работник или служител, в което да се съхраняват документите във връзка с възникването, съществуването, изменението и прекратяването на трудовото правоотношение. Съгласно чл. 12 от Закона за счетоводството, работодателят е длъжен да съхранява при себе си ведомостите за заплати за срок от 50 години, считано от 1 януари на отчетния период, следващ отчетния период, за който се отнасят.

Ответникът представи нотариална покана, изпратена от него до лицето М.Г., в което твърди, че се намират ведомостите за работни заплати и трудовото досие на ищеца. Посоченото лице обаче е отказало да получи поканата, като в разписката е нанесло саморъчен текст, съгласно който не е имало взаимоотношения по счетоводно обслужване на дружеството-ответник.

Изхождайки от горното, съдът намира, че ответникът не успя да установи твърденията си за наличие на разплащателни ведомости, съхранявани в трето лице, доколкото това трето лице изрично е отрекло да съхранява същите, няма доказателства за наличието на договорни отношения между него и ответното дружество /такива не заяви да са му известни и ищеца/, а същевременно се констатира неизпълнение на вменени нормативни задължения от страна на ответника, които задължения не могат да се делегират на други лица, нямащи качеството на работодател или договорни отношения с такъв.

При това положение съдът намира, че предявеният иск се явява основателен и доказан за сумата 997,15 лв., представляваща нетния размер на неплатеното трудово възнаграждение на ищеца за периода от 01.06.2019 г. до 29.02.2020 г. В този размер и за този период съдът ще уважи предявения иск, ведно със законната лихва за забава върху посочената сума, считано от 02.02.2021 г. /датата на подаване на исковата молба/ до окончателното ѝ изплащане, на осн. чл. 86 ал. 1 от ЗЗД. За горницата над този размер или за сумата 118,33 лв., представляваща претендирано с исковата молба неплатено трудово възнаграждение за месец март 2020 г. предявеният иск ще бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан, с оглед заключението на ССЕ, съгласно която за тези месеци ищецът няма отработени дни и съответно не му е начислена работна заплата.

На осн. чл. 78 ал. 1 от ГПК и при този изход на спора, основателна се явява претенцията на пълномощника на ищеца, направена с исковата молба и отразена в протокола от с.з., да му бъде присъдено адвокатско възнаграждение за оказаната на ответника безплатна правна помощ по делото на осн. чл. 38 ал. 1 т. 2 от ЗА /помощ на материално затруднено лице - видно от представения ДПЗС на л. 49/. Затова на адв. Й. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение, определено съобразно чл. 36, ал. 2 от ЗА и чл. 7, ал. 2 т. 1 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 300,00 лв.

Ответникът също претендира разноски в общ размер на 525,00 лв., от които 320 лв. - заплатено адвокатско възнаграждение, 200 лв. - депозит вещо лице и 5 лв. - внесена д.т. за издаване на съдебно удостоверение. Съдът счита за правилно становището на процесуалния му представител, че при присъждането им следва да се изхожда въз основа на първоначалната ищцова претенция от 1374,44 лв., тъй като разноските по делото на ответника са направени именно във връзка с първоначално заявения размер на иска, като заплащането им се установява от приложения на л. 22 от делото договор за правна защита и съдействие, служещ и като разписка. По тези съображения и с оглед частичното изменение и отхвърляне на ищцовата претенция, ищецът ще бъде осъден да заплати на ответника разноски в общ размер на 144,11 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 във вр. с чл. 83 ал.1 т. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати държавна такса в размер на 50 лв. по сметка на Районен съд Габрово, както и 5 лв. - в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Съгласно чл. 242, ал.1 ГПК, съдът постановява предварително изпълнение на решението, когато присъжда възнаграждение за работа, поради което съдът е задължен да допусне служебно предварително изпълнение, дори и без искане на страните.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ВАЛЕНТИН АНГЕЛОВ КОНСУЛТ-2008" ЕООД, ЕИК:200004495, със седалище и адрес на управление гр. Габрово, ул. „Христо Смирненски" № 30, вх. В, ет. 3, ап.9, представлявано от управителя В.Г.А. **ДА ЗАПЛАТИ** на Х. М. М., ЕГН: *****, с адрес гр. Габрово, ул. „*****" № 17, вх. Г, ет. 8, ап. 22, сумата **997,15 лв.** /деветстотин деветдесет и седем лева и петнадесет стотинки/, представляваща нетния размер на дължимото и неплатено трудово възнаграждение на ищеца за периода от 01.06.2019 г. до 29.02.2020 г., ведно със законната лихва за забава върху сумата, считано от датата на предявяване на иска - 02.02.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, на осн. чл. 128, т. 2 от КТ във вр. с чл. 86 ал. 1 от ЗЗД,

като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за горницата над тази сума или за сумата **118,33 лв.**, представляваща трудово възнаграждение за месец март 2020 г., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН**.

ОСЪЖДА „ВАЛЕНТИН АНГЕЛОВ КОНСУЛТ-2008" ЕООД, ЕИК:200004495, със седалище и адрес на управление гр. Габрово, ул. „Христо Смирненски" № 30, вх. В, ет. 3, ап.9, представлявано от управителя В.Г.А. **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат Д.Й. Й., ЕГН:*****, адвокат от Адвокатска колегия - София, с адрес гр. София, ул. "Алабин" № 42, ет. 3, ап. 10, сумата **300,00 лв. /триста лева/**, представляваща адвокатско възнаграждение, определено на осн. чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 36, ал. 2 от ЗА и чл. 7, ал. 2 т. 1 от Наредба № 1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

ОСЪЖДА Х. М. М., ЕГН: *****, с адрес гр. Габрово, ул. „*****" № 17, вх. Г, ет. 8, ап. 22, **ДА ЗАПЛАТИ** на „ВАЛЕНТИН АНГЕЛОВ КОНСУЛТ-2008" ЕООД, ЕИК:200004495, със седалище и адрес на управление гр. Габрово, ул. „Христо Смирненски" № 30, вх. В, ет. 3, ап.9, представлявано от управителя В.Г.А. направените разноси по делото в размер на **144,11 лв. /сто четиридесет и четири лева и единадесет стотинки/**, на осн. чл. 78 ал. 3 от ГПК.

ОСЪЖДА „ВАЛЕНТИН АНГЕЛОВ КОНСУЛТ-2008" ЕООД, ЕИК:200004495, със седалище и адрес на управление гр. Габрово, ул. „Христо Смирненски" № 30, вх. В, ет. 3, ап.9, представлявано от управителя В.Г.А. **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Районен съд – Габрово държавна такса в размер на **50,00 лв. /петдесет лева/**, на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението, на осн. чл. 242 ал. 1 ГПК.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Габровския окръжен съд в двуседмичен срок, който тече от 09.04.2021 г., за което страните са уведомени в съдебно заседание, на осн. чл. 315 ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____